

סגן בראשי דרור

5049159

בן סימה ושלוש

נולד ב- כ"ח בסיון התשל"ג 28.6.1973

התגייס במאי 1992

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- י"ט בתשרי התשנ"ו 12.10.1995

בהתקלות עם מחבלים בדרום לבנון.

בראשי דרוור,

בן סימה ושלוש. נולד ביום כ"ח בסיוון תשל"ג (28.6.1973) בירושלים. למד בבית-הספר היסודי "חטיבת הננים" במבשרת ציון, המשיך בתיכון "מכללת אורט" בגבעת רם, וסיים כעתודאי בכיתה י"ג מחשבים. דרוור היה תלמיד מצטיין. תיארה אותו מורתו למחשבים, עידית רוסו: "דרור, אתה, שסימלת את שמחת החיים, את הנעורים הנצחיים, את אהבת הזולת ואת הרצון להצליח, תישאר חקוק בלבי בדמותך זו. אני, שלימדתי אותך במשך שנים את מקצוע המחשבים - קובול, לא אשכח את התמדתך להצליח בפרויקט הגמר, את העקביות בה 'נדנדתי' לי (כמובן, באופן חיובי), על מנת לעזור לך לפתור בעיה כלשהי. תמיד מצאת את הדרך להביא אותי אל מחשבך ולעזור לך, למרות שהייתי עסוקה עם תלמיד אחר, ולמרות תלונות חבריך על כך, ידעת, בקסם האישי שלך ובחיוך שלך לפייסם ולהביא אותי לידי כך שאתפנה אליך. בזכות התמדתך זו וכישוריך הרבים סיימת את פרויקט הגמר בהצלחה". דרוור היה חבר בתנועות נוער מד"צים - מדריכים צעירים בפעולות שהכין, הזקנה דרוור בתנועה זו ארבע שנים, תחילה כחניך ואחר כך כמדריך של חניכים צעירים. בפעולות שהכין, הזקנה דרוור לחניכיו ערכי אהבת הארץ ואהבת הזולת. הוא השתתף בחוג קאראטה במשך שלוש שנים, לאחר מכן השתתף בלהקת מחול במעוז ציון, והמשיך בלהקת "הורה נעורים". דרוור היה שאפתן, מלא אמביציה, ובעל כושר התמדה. כל דבר שהתחיל בו, ביצע עד הסוף ובהצלחה גדולה. בראשית מאי 1992, לאחר דחיית שירות עקב לימודיו, גויס דרוור לצה"ל. היה עליו לבחור בין שתי אפשרויות: האחת, להתקבל ליחידת מחשבים והשנייה, להתנדב לחטיבת גולני. לא היה מקום ביחידת המחשבים, ובפני דרוור עמדה בעיה, כי לא היה גיוס גולני במחזור שלו. הוצעו לו הצעות שונות, כגון קצין שלישות או קצין תחזוקה, אך הוא סירב בתוקף. הוא רצה "רק גולני", ואף ישב במעצר יום אחד, כדי להבהיר באופן חד-משמעי כי רק בגיוס לחטיבת גולני הוא מעוניין. לבסוף, נדחה גיוסו בשלושה חודשים כדי שיוכל להצטרף לגולני. דרוור סיים טירונות בהצטיינות והמשיך את המסלול בהצלחה, הוא יצא לקורס סמלים וסיים כחיל מצטיין למופת, המשיך לקורס קצינים וגם אותו סיים בהצלחה. כשחזר ליחידתו כקצין, הטיל עליו מפקדו את הפיקוד על מחלקה בפלוגה ותיקה בהניחו, שרק הוא יוכל להצליח בפלוגה ותיקה וקשה. וכך אמנם היה. לאחר שנה מונה לתפקיד סגן-מפקד של הפלוגה המסייעת. יוסי אוחנה, המ"פ, כתב בדרכו מלבנון להלוויה: "שנה נשאת בעול התפקיד כמפקד מחלקה בפלוגה מבצעת ותיקה, מציאות שכמוה כשירות בגוב האריות, עבור קצין מתחיל, אך לא לך, אין פלא שרק בך בחרתי להיות סגני בתום תקופת העשייה, למשימה המתישה של מלחמת הזוועה בלבנון". יוסי אוחנה נפל בקרב בלבנון, שלושה ימים לאחר מכן. מתוך הערכות מפקדיו של דרוור, שנכתבו בסיכומי ראיונות עמו: "העברתי לקצין את התרשמותי המצוינת ממנו כקצין מקצועי, אמין, בוגר, בעל כושר מנהיגות". "קצין איכותי, מקצועי, שביצע היטב תפקיד מ"מ, מצליח להשפיע בפלוגה בקו ריחן גם לאור הקשיים הרבים שיש לפלוגה בפעילות". "קצין מקצועי, קפדן, בעל דרישה עצמית גבוהה. הביא את המחלקה עליה פיקד לרמה מקצועית גבוהה ביותר". "דרור השתתף באירוע בו הכוח היה נתון תחת אש. תפקודו היה כמצופה ממפקד: קר רוח וללא רבב. דרוור הינו קצין מסור ויעיל ובעל יוזמה". ביום י"ט בתשרי תשנ"ו (12.10.1995), באיזור מוצב עישייה שבדרום לבנון, נתקלה שיירה של צה"ל, בה נסע דרוור, במטעני צד שהטמין החיובאללה. שני לוחמים נהרגו בהיתקלות - סמ"ר איבגי ראובן וסמל אזולאי ערן. דרוור, בדרך שאפיינה אותו מאוד, קם והסתער על המחבלים, אך אש נגדית חזקה הכריעה אותו והוא נפל בקרב, מכדור שפגע בראשו. חבריו סיפרו שהספיק לרוקן שתי מחסניות לפני שנהרג. כוח רצון וסבולת היו תכונות יסוד באופיו, תכונות שהיו עמו גם ברגעיו האחרונים. דרוור הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל. השאיר אחריו הורים, שלוש אחיות - שרית, ימית וטל ואח - חזי. הוא קיבל תעודת הוקרה וכבוד על שירותו בקבע. בן עשרים ושתיים היה בנופלו. במכתב תנחומים למשפחה כתב הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק: "דרור תואר על ידי מפקדיו כקצין מקצועי ויסודי, אשר הביא את המחלקה עליה פיקד ליכולת ולהישגים גבוהים ביותר. דרוור היה אהוד ומקובל בקרב מפקדיו ופקודיו כאחד." וכתב המג"ד, סא"ל אלון פרידמן: "דרור שירת תחת פיקודי מזה כשנה וחצי, שבמהלכה היה מפקד מחלקת דרגון וסגן-מפקד הפלוגה המסייעת. בתקופה זו גיליתי בחור שקט אך קפדן, הדורש מעצמו ומחיליו את המקסימום האפשרי. קצין, שידעתי, שכל משימה אשר אטיל עליו תתבצע בשקט ובמקצועיות. דרוור ביצע את המשימות הקשות והמורכבות ביותר שהיו בגדוד, ותמיד בהצלחה. לוחם אמיתי. דרוור נלחם בהיתקלות כפי שחונך, גדל וחונך את חיליו. פרץ מהרכב והסתער קדימה בראש חייליו, ירה, פיקד ונפגע מאש האויב בעת ההסתערות. את דרוור ראיתי כמפקד פלוגה. תכנתי להוציא לקורס מפקדי פלוגה ולשבצו כמפקד פלוגה בגדוד". וכתב עליו מפקדו, יוסי אוחנה, שנהרג שלושה ימים אחר כך: "הלא רק אתמול, אור ליום חמישי, עוד הובלת כוח של הפלוגה בשונו מפעילות ארוכת ימים ולילות בעומק איזור הביטחון. הלא רק לפני שנה, ממש אתמול, הגעת לפלוגה, קצין צעיר שאך זה סיים את בה"ד קצינים, וכשהופעת ראיתי, ראיתי את המבט שהיה בעיניי, מבט שלא נשא ספקות, מבט שכולו נחישות, סמכותיות, מבט שניכר בו, בבעליו, שכל העולם נהיר לו. לך ולשכמותך - דבקות, יוזמה, חריצות, עוז רוח, אהבת הבריות שבך ואהבת הבריות אותך, אינם בבחינת מליצות נבובות, אלא אורח חיים וחוק טבע".

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה", עשרות אתרי קרב, סאות פעולות ומבצעים ואלף ארבע סאות חללים, הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רכבות יוצאי החטיבה, הזוכים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם הייתה ב"אימון ובשגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה", לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש. רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, אין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים, במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים", אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים, על סיור בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והגאוה, כפלוגה, בגדוד, ובחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההסתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"ציאות"... כולם לקחו עמם זיכרונות אתה"ק"טב"ק הפק"ל והתד"ל, שק שינה מדים ודרגות, אפוד מגן, שש-בש, קסדה, ואין ספור חוויות. על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים מריצת לילה מסע, מסטווח, מעשרות אימונים, אימון "יבש" ו"רטוב", אימון פרט ואימון חטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה. ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים, או עם הנדסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסינות מלאות "נותכים"... עם נשק אישי: "עוזי", "סנ"ר", "צ'כי", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאוה את ה"כומתה החומה". להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב"עורב", בפלוגת הקשר, בפלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה", להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, שג או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חייל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה" במסדר המפקד, ובמסדר יציאה, טקס ההשבעה, וטקס קבלת כומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קיצינים, ומסדר סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים.

להיות בגולני זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושגרה".

אש תופת לטווח אפס

סוכן מקומי, תושב רצועת הביטחון, סיפק ככל הנראה לחיזבאללה את המידע על המועד והמסלול של שיירת צה"ל ■ המידע איפשר למחבלים הצבת מארב קטלני ■ הם הפעילו 3 מטעני חבלה - ופתחו לעבר הכוח באש מטווח של כ-20 מטר ■ 3 חיילי גולני נהרגו ו-6 נפצעו ■ צה"ל פתח בסריקות אחר החוליה שנמלטה ■ אתמול בלילה חוסלו 2 מחבלים

המארב שהציבו המחבלים

המחבלים הפעילו 3 מטעני חבלה ומייד אחר כך פתחו באש מקלעים, טילי נ.ט. וירי מנשק אישי

"סוכות השחור". כך קוראים לוחמי גולני לשבוע הנורא באוקטובר, שבו נהרגו בשני פגועים בלבנון תשעה מחיילי גדוד הבוקעים הראשון ■ לחיילי הפלוגה המסייעת של הגדוד, שאיבדו באותו שבוע את מפקדם, את סגנו ושלושה לוחמים נוספים, לא היה זמן להתאבל ■ הם נאלצו לחזור מיד לפעילות

האלוף לוי: "התגובה המהירה

מנעה פיגוע כבד יותר"

אלוף הפיקוד אמר, שצה"ל נע באזור הביטחון בכל מקום חזק שמפקדיו מוצאים לנכון. "כסוג הלחימה הוא צריכים גם לשנות את השיגרה ולנצל את הלילה והיום כשיטות שונות. כך אנתנו עושים".
לוי כינה את ארגון החיזבאללה "יריב קשה, אך לא בלתי מנוצח". "נמצא דרכים למנוע בו", אמר, "כאופן כזה, שימנע חלק מהפעולות שלו וגם יגרום לו לחשוב פעמיים אם בכלל כדאי לו לכבש".

מאת יהודה גורן

"הסיגוע היה קשה ורואב. תוצאותיו חמורות ביותר והמחיר כבד מנשוא" - כך אמר שלטום אלוף פיקוד הצפון, עמירם לוי, בתגובה לעיתונאים שנתן במרצב צה"ל בנבול הצפון.
"שישה עד עשרה לוחמים של החיזבאללה הצליחו לחזור עד לציר מארג' עיון ולבצע פיגוע מתוכנן ממארג ומסווח קצר, של ירי והפעלת מטעני חבלה. הכוח בשירה פעל היטב לא מצאנו משהו חריג. התגר בה המהירה והטובה של הזיילים, למרות ההרוגים והפיצוצים, מנעה פיגוע כבד יותר".

סגן דרור בראשי ז"ל

בן 22 במותו. הובא למנוחות בירושלים

צבא הגנה לישראל
 דואר צבאי 02766
 כ"ח בתשרי התשנ"ו
 22 באוקטובר 1995

משפחת בראשי תיקרה 1

בנכם, סגן דרור בראשי, זכרוננו לברכה, נפל ביום י"ט בתשרי תשנ"ו, 12 באוקטובר 1995, במהלך התקלות מחבלים עם כוח גולני באיזור עיישיה ברצועת הביטחון בדרום לבנון.

דרור שירת תחת פיקודי מזה כשנה וחצי, שכמהלכה תפקד כמפקד מחלקת "דרגון" וכסגן מפקד של הפלוגה המסייעת. בתקופה זו גיליתי בחור שקט אך קפדן דורש מעצמו ומחיליו את המקסימום שאפשר. קצין שידעתי שכל משימה אשר אטיל עליו תתבצע בשקט ובמקצועיות. דרור ביצע את משימות הקשות והמורכבות ביותר שהיו בגדוד ותמיד בהצלחה. לוחם אמיתי.

דרור נלחם בהתקלות כפי שחונך גדל וחינך את חיליו, פרק מהרכב, הסתער קדימה בראש חיליו, ירה, פיקד ונפגע מאש האויב בעת ההסתערות.

את דרור ראיתי כמפקד פלוגה, תכנתי להוציאו לקורס מפקדי פלוגה ולשבצו כמפקד פלוגה בגדוד.

החלל הריק שהותיר אחריו דרור ישאר עמנו לעד. יהי זכרו ברוך.

אלון פרידמן, סגן אלוף
 מפקד היחידה

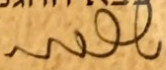

צבא הגנה לישראל
המטה הכללי

תעודת הוקרה וכבוד

לזכרו של
סגן דרור בראשי ז"ל
אשר נפל בעת מילוי תפקידו בצה"ל
ביום י"ט בתשרי התשנ"ו - 12 באוקטובר 1995.

סגן דרור בראשי
שירת בשירות הקבע בצה"ל.
דרור ראה את שירותו כשליחות
ונשא בה במסירות ובאהבה.
נכון ומסור תמיד, הקדיש עצמו
להגברת כוחו של צה"ל ולטיפוח רוחו
כאשר טובת המדינה לנגד עיניו.
הוא נפל ואיננו יותר אתנו.
בנופלו הקריב את חייו במערכה
הגדולה והארוכה למען חירות ישראל.
זכרו יהיה נצור עמנו יחד עם זכרם
של כל גיבורי צבא ההגנה לישראל.

גדעון שפר, אלוף
ראש אגף כוח האדם

3 בנובמבר 1995

י' בחשוון התשנ"ו

„היית החבר הכי טוב שלי“

ספר על הקבר הטרי אביו של
סגן דרור בראשי ז"ל • דרור, בן
22 במותו, נהרג באותו גדוד
ובאותה פלוגה, שבה שירת
ונפצע אביו לפני 26 שנים

„היית החבר הכי טוב שלי. אהבתי אליך לא ידעה גבולות. כשהתגייסתי
לצבא לא חשבתי ללכת לגולני, אבל בסוף הגעתי לשם ויצאתי משם על אלוני-
קת. אתה רצית ללכת לגולני, הגעת לאותו הגדוד שלי ולאותה פלוגה. בתחרות
בינינו על הדרגות אתה ניצחת אותי, אני יצאתי פצוע ואתה חזרת אליי ללא
רוח חיים. התפללתי לשלומך, כל דבר שבעולם תרמתי, ובסוף גם אותך תרמתי“
ת.י.

כך ספר שלשום שלום בראשי לבנו, סגן דרור בראשי ז"ל, בן 22, שנהרג ביום חמישי
בלילה בדרום לבנון והובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בהר הרצל בירושלים.
באוקטובר '69 נפצע האב, שלום בראשי, מצרור יריות שפגע ברגלו במהלך פעילות מבי
צעית של הפלוגה שלו בקו ברמת הגולן, ונאלץ לעזוב את הגדוד. 26 שנים אחר-כך נהרג
הבן, דרור בראשי, במהלך פעילות מבצעית בגבול הצפון.
בליל גדול של כומתות סגולות, שחורות, אדומות, וכמובן חומות – של חבריו מחטיבת
גולני – נראה אתמול בבית העלמין. מאות בני אדם, בני משפחה, קרובים, שכנים, חברים
לנשק וללימודים ליוו את דרור בדרוכו האחרונה.

בתחרות בינינו על הדרגות אתה ניצחת
אותי, אני יצאתי פצוע ואתה חזרת
אליי ללא רוח חיים. התפללתי
לשלומך, כל דבר שבעולם תרמתי,
ובסוף גם אותך תרמתי“

האב שלום והאם סימה, נתמכים בידי אלוף (מיל) איציק מרדכי התקשו להיפרד מבנם כשהורד הארון לקבר. בקהל נשמעו זעקות שבר. הבטחת לי שתשמור על עצמך. כל הזמן אמרת לי: אל תראג אבא, הכול בסדר. לך לשלום, כולנו נאים כן, קונן האב על בנו. אחותו ימית, שאמורה להתגייס לצה"ל בעוד חודשיים, התייפחה: "לא ראת אותי במדים. רציתי להיות קצינה כמך, ושתראה אותי במדים ועם הדרגות".

מפקדו של דרוור ו"ל, סגן אלוף ש', ספר לו מול הקבר: "היית קצין למופת: סקט, מקצועי ויודע לבצע ולהתמודד עם כל משימה שהוטלה עליך. בתקופה הקרובה היית אמור להתמנות למ"פ. נפלת בקרב עם מחבלים. נלחמת כפי שלימדו אותך, נוכח אותך תמיד".

אלוף (מיל) איציק מרדכי, שהכיר את דרוור, אמר: "בדרכי לירושלים ראיתי עננים שחורים מעל הקסטל, והבנתי שהקסטל כולו בוכה עליך. היית סמל ומופת לכולנו, גולת הכותרת של כל מי שסבב אותך. כבן היית לי. תחסר לכולנו. הלכת בדרך שבה האמנת, הלכת כמפקד וכלוחם כדי להבטיח חיים למדינת ישראל".

האב שלום אמר קדיש, ואחר כך קרא הרב הצבאי פרק מתהילים.

מאוחר יותר סיפר האב: "הייתי איתו בכל שלב בשירות. הפחד ליווה אותי יום יום, שעה שעה - במיוחד בתקופות שבהן שירת בלבנון. הכרתי את האופי של הבן שלי, ועוד לפני שהמפקד שלו בא לספר לי כיצד הוא נהרג, נתתי תיאור מדויק של המקרה לאיציק מרדכי שבא לבקרני. אמרתי לו שמייד ברגע הראשון של ההיתקלות הבן שלי הסתער ראשון, רוקן שתי מחסניות, ואז הוא חטף כדור ומת. כמה הצטערתי לשמוע שכך בריוק היה, ודרור לא שמע בקולי, ובמקום להסתער ישר לא ראג להוריד עליהם מכת אש", סיפר האב.

"דרור סיים בהצטיינות קורס סמלים ומשם המשיך לקורס קצינים, וגם אותו סיים בין המצטיינים", סיפר אביו. "בעוד חודשיים הייתי אמור להיות אב גאה, ששלושה מילריו משרתים בצבא בעת ובעונה אחת. עכשיו הכול התמוטט".

גם זמן רב אחרי שנסתיימה ההלוויה עדיין נשארו חבריו ליד הקבר הטרי, ממאנים להיפרד. אחד החיילים מירד בבכי זועק: "היית מלח הארץ, בחור למופת, למה דווקא אתה?" דרוור בראשי ו"ל השאיר אחריו הורים וארבעה אחים ואחיות.

העץ הזקוף של גולני

ניספו. בגולני מרכיבים גם כמליצות, ולכן אפשר לומר שיש שם מועקה של יתמות אמיתית, של גורל פתאכוד, של מול רע.

כבר היו פלוגות כאלה בגולני. ככל מלחמה. ככל מבצע. במלחמת לבנון - פלוגה ג' מגרוד גרעון, כנמל התעופה של ביירות. במלחמת יום הכיפורים - הסיירת של ויניק כתרמון, ובששת הימים - פלוגה א' של ורדי מגרוד ברק, בתל פאחר.

המקומות האלה, הפלוגות הללו, החללים שנפלו והחללים שניבעו חופכים לצינוי דרך בנתיב הקרבות, במה שמכונה משעולי הרם. החסר שנוצר לעולם יוותר. הריקנות תכבד ותעורר געגועים ואי אפשר יהיה למצוא לכך מרפא.

אבל מושגים שנראים ערטילאיים בחיי יום-יום כמו: אחוות לחמים, רעות, המשפחתיות של גולני, יבואו לידי ביטוי מוחשי ומתמשך ויקחו את חוד הכאב. כי ברח ובחוס אנשי ניתן לסתום פרצות.

פעם לגולני לא היה שום סממן חיצוני. לא כומתה חומה ולא נעלים שחורות. אף אחד לא רצה לייחד אותה. הייחוד צמח כפנים, כרות שנולדה, בגאווה היחידה, בשמחת העניים, שהולידה שינוי והכרה.

אבל מה שהיה מאו ומתמיד נותר עד היום הוא סמל החטיבה - האילן העבות הייחודי. יש עץ כזה בגליל התחתון, בעמק יבנאל, בימין הדרך היורדת ממצוקי לביא למרשבה הזויתיקה. עץ עתיק, גלילי, גדל מידות שצמרתו מעוגלת. עץ שנטוע באדמת הגליל התחתון, שם נולדה החטיבה. עץ שעומד בכל סערות מזג האוויר בכל סופה וסער, בפגיעי הסבע. לפעמים אמריו שחים מעט, לפעמים נשבר ענף. אבל העץ הזקוף של גולני מתנשא לתפארת.

שלום כראשי חית לפני יותר מ-25 שנים לחם בגרוד הבוקעים הראשון של חטיבת גולני. בנו, סגן דרור בראשי, היה סגן מפקד הפלוגה המסייעת בגרוד, והוא נפל בסוף השבוע שעבר. דרור היה הסגן של יוסי. סרן יוסי אוחנה היה המ"פ, והוא נפל ביום ראשון לפנות בוקר. גיא חוד היה חייל שלו והוא מת מפצעי כבית העולים רמב"ם. מוסי ועקנין מתאושש מפציעתו בבית החולים.

גולני של האבא והבן זו אותה חטיבה ואותם שמות משפחה. רק השמות הפרטיים נשתנו. במקום מישל, חוזה, ויוסף ויעקב ומוישה, ערן ודרור ואייל, יותם ויאיר.

בשנות החמישים והשישים והשבעים היו הרבה אזולאי, איבגי, אוחנה, חוד ובחבוט ובקובזה בגולני.

ההורים הגיעו לקלט - בסיס קליטה ומיון - ונשלחו לחטיבה 1. חטיבת החי"ד היחידה כזה"ל. חטיבת גבעתי פורקה וטרם הוקמה מחדש, ולצה"ל היה רק גולני. חטיבה אפורה, קשת יום, נטולת יוקרה, משוללת כל סממן חיצוני. מבצעת את העבודה השחורה. זה היה הייחוד של חטיבת הגברים שבהימנונה נאמר "לא שריון וגם לא תותחים. זה חי"ר של גולני, הרימו היר, תנה הם קרבים ובאים".

הילדים באו לגולני מתקדמת, גולני שפרצה קדימה, שתפסה את מקומה בשורה הראשונה של יחידות העילית אבל כסופו של דבר הם שבו לאותה חטיבה. אותן משימת, אותה שיגרת קו, אותם כיצועים ואותו סיכון. שיגרת יומו של לוחם חיל רגלים שפעם כונה "מלכת הקרב". הם בקו הלכנו, במוקרי האינתיפדה, כאימון חורף בצפון הקר, ובאימון קיץ במדבר המתיש. בנים הלכו בדרך אבותיהם, במסלול של בני משפחתם.

שתי פלוגות, ביניהן הפלוגה המסייעת של גרוד הבוקעים הראשון, ספגו פגיעה קשה. תשעה מלוחמיהם

לפני שלושה חודשים נהרג בלבנון סגן מפקד הפלוגה המסייעת של גולני, סגן דוד בראשי ז"ל, בהיתקלות עם מחבלים. לפני שבועיים הצטרפה אחותו, ימית בראשי, לגדוד שבו שירת, והיא משמשת כפקידת המג"ד. "הם קיבלו אותי בכזה חום ואהבה", אמרה השבוע לכתבת מעריב חן קוטס, "הסתכלתי עליהם, חיפשתי את אחי כל הזמן בעיניים, ולא מצאתי אותו".

ניחום אבלים. נשיא המדינה עזר ויצמן ערך אמש ביקור אבלים בביתם של שניים מהרוגי הפיגועים האחרונים בלבנון - סמ"ר גיא חדד ז"ל וסגן מפקד הפלוגה, סגן דרוור בראשי ז"ל. הוא שוחח עם בני המשפחה והחיילים הרבים שהגיעו לנחם את המשפחות, והתעניין בשלומם ובמעשיהם. "הביקורים מעודדים, עוזרים, אבל לא מנחמים", אמר שלום בראשי (בתמונה), אביו של סגן דרוור בראשי ז"ל, בתום הביקור. "אבל ההרגשה היא של כבוד גדול"

ספריה
לזכרו
של
דרור
בראשי
ז"ל

קבלתך כקצין בפלוגה
תקופת העשייה, דבקות בעשייה
השכל לא מבין את שבלב והלב, הלב כאילו מסרב לקבל, להפנים את מה
שהיה נראה כמעגל חיים, כחוליה בחוליה האיתנה ביותר, בשרשרת החיים
הפוקעת כשטף חיים מלא חיוניות, יחמה, אהבת האדם באשר הוא אדם.
זרימה שלא סבלה גבולות ובטח לא סכרים.
הלא רק אתמול אור ליום חמישי עוד הובלת כח של הפלוגה בשובנו מפעילות
ארוכת ימים ולילות בעומק אזור הבטחון.
הלא רק לפני שנה, ממש אתמול הגעת לפלוגה קצין צעיר שאך זה סיים את
בה"ד קצינים, וכשהופעת ראיתי, ראיתי את המבט שהיה בעינייך מבע שלא
נשא ספקות מבט שכולו נחישות, סמכותיות, מבט שניכר בו בבעליו שכל
העולם נהיר לו.
ובמשך שנה נשאת בעול התפקיד מפקד מחלקה בפלוגה מבצעית ותיקה.
מציאות שכמוה בשירות גוב אריות לקצין מתחיל.
אך לא לך ושכמותך שדבקות, יחמה, חריצות, עוז רוח, אהבת הבריות שבך
ואהבת הבריות אותך אינם בבחינת מליצות נבובות, אלא אורח חיים וחוק
טבע.
בתום תקופת העשייה כמ"מ את מקומו של ה-סי היה צריך לאיש, ואך טבעי
היה הדבר שבך בחרתי לעמוד לצידו במשימת ההובלה המורכבת, ולפעמים
קשה וכה מתישה של מלחמת הזוועה בלבנון.

סרן יוסי אוחנה מפקד הפלוגה המסייעת היה בדרכו ללויית סגנו סגן דודור בראשי.
דברים אלו נכתבו על ידי יוסי והיו אמורים להשמע במהלך הלוייה.
יוסי לא יכול היה לעמוד במחזה הקשה, ולבסוף החלים לא להשמיע את הרבדים.
לאחר שלושה ימים נהרג יוסי. משפחתו מצאה את ההספד והעבירה אותו להודיו של דודור.
כך נסגר מעגל החברות בין מפקד הפלוגה וסגנו.
ונפתח במקביל מעגל חדש בין משפחותיהן של דודור ויוסי.

סימה בראשי, אימו של סגן דרור ז"ל,
שנהרג בפיגוע זועקת על קבר בנה,
שנטמן ביום שישי בבית הקברות הצבאי
בהר הרצל בירושלים. אוחזת בידה -
אחותו של דרור, שרית, קצינה בצה"ל.

חשבת רבות כיצד להתחיל, כיצד אתה דרור היית רוצה שאתחיל לבסוף החלמתי ובסוּחה אני כי כך היית רוצה לשמוע את הנאום הזה על פי סדר **חרברים הבא**. תחילה להשתתף בצערך משפחות יקרות, כל אחת מכן איבדה את היקר מכל, לכל אחת מכן היה בן וסלא שחיווה עבורכן עולם ומלואו, שהיה עמדת ראשכם ונאותכם. ובמעמד שבו הופכות 9 משפחות מכל קצוות הארץ שעד כה לא הכירו אחת את השנייה להיות משפחה אחת עם מכנה משותף אשר מילים מתנמדות מלתארו. אבל אני, בחלקי נסלה הזכות להכיר אחד מבין התשעה שדרכו אולי נוכל להכיר את כולם.

דרור היה בן בכור לסימה ושלוש בראשי, כל המכיר את הוריו יודע עד כמה מדויק המשפט שאומר "התפוח אינו נופל רחוק מהעץ".

צניעות, חריצות, מסירות, אחריות ורצון לעזור לזולת אינן סתם מילים יפות המתיימרות לתאר את אישיותך, אלה רק חלק מן התכונות המשותפות שידשת מהורייך ואשר היו לך ציון דרך בכל חלק מחייך הקצרים.

סימה עלייך אפשר לעמוד ולדבר בלי סוף. נסיבות החיים אילצו אותך להפוך אמא לחמשת אחייך בגיל צעיר, עברת תקופה קשה שאת פרותיה הצלחת לקסוף באשר ראית את ילדייך גדלים. כשזכית לראות את דרור חייל ולאחר מכן קציץ לא היה גבול לאושרך, לשמחתך.

את תכונת האופי הבולמת שלו "צניעות" ירש דרור ממך צניעותך שבאה לידי ביטוי בכל תחומי החיים, מעולם לא שמעתי אותך מדברת בשבחו של דרור או מרעיפה עליו מחמאות זה היה תפקידם של אנשים זרים.

לקראת בואו של דרור לסוף שבוע תמיד ידעת להערך בהתאם באמצעות מאכלים שהיו אהובים עליו, באמצעות בגד חדש או סתם על ידי סידור החדר. דברים קמנים לכאורה אולם בעלי משמעות כה גדולה עבור אמא. את תמשיכי בדרכך למען יתר הילדים כי כזאת את.

שילוב של אמא ואבא אמרתי, אמא השרישה בך את הצניעות ואבא את הרצון לעזור לאנשים ולתת מעצמך לאחרים.

שלוש לתת מעצמך זהו המום שלך בחיים, ומתוך היכרות עמוקה שלי עמכם יודעת אני עד כמה הצלחת להשריש תכונה זו בכל המשפחה, ולכן מרשה אני לעצמי לנצל בסה זו על מנת להודות לך ולסימה בשמי ובשם אנשים נוספים על עזרה ותמיכה שהנשתם לכל מי שרק יכולתם.

ולבסוף אחרון חביב הנעתי אליך דרור בסוּחה אני כי היושבים כאן כבר למדו להכיר אותך מעט דרך המילים, אבל אני בחרתי לתאר את אישיותך במשפט אחד שאומר המון, שאומר הכל למעשה, אימרתו של דוד בן גודיך- "תדע כל אם עבריה אשר מסרה גורל בניה בידי מפקדים הראויים לכך"

היית ראוי להיות מפקד, היית מפקד בכל רמ"ח איבריך עם מכלול כזה של מעלות אי אפשר אחרת.

היזת דוגמא אישית לחברייך, לחיילך, והיית מודל לחיקוי לכל הסובבים אותך כל מי שהכיר אותך ולו מעט יודע כי אלו אינן סתם מילים של "אחרי מות קדושים אמור".

אשרי החיילים שהיית מפקדם,
אשרי הורייך שהיית בנום,
אשרינו שהכרנו אותך.

דמותך לא תמוש מנגד עיננו

ירח מלא מאיר את דרכי אל חלקת קברך,
אתה שוכב לך כאן בנחת ובשלווה ושהעולם יתפוצץ.
זה לא מתאים לך אריה כזה קופצני ומלא מרץ ותמיד מנסה לשנות.
לראותך כך ממלא את עיני בדמעות ענקיות שאין להן רצון להיפסק.
באתי לכאן בשעת הרהורים, בשעה שרגשות מעורבים מתרוצצים בכל כולי,
ומן הסתם דווקא אליך לכאן הגעתי לפרוק את אשר לליבי.
לאחר מותך סופר לי הסיפור האמיתי מחברים שהיו שם איתך,
כל כך אופייני לך להסתער ראשון, גם אתה יודע או לפחות לא מנסה לברר,
אם אתה לבד או שהשאר מסתערים איתך,
פשוט להרים קנה וקדימה להסתער,
אלוהים יודע אילו היית נשאר במקומך,
היית אולי היום מחליט לצאת לקורס מ"פים
ומטפח את הקריירה הצבאית.
אני מתגעגע אליך, אין יום בלי מחשבה,
בלי תמונתך שתעבור במוחי.
תמונתך הגאה, האמיצה בכל מקום,
בכל מצב לפתע אני רואה את דמותך.

דרורי!

קראו לך דרור
ואתה היית סאור
סאור עיינו
שיסחת חיינו
קראו לך דרור
ואתה סקור האון
כך רצה הגורל
וחג חיינו הפך לזל
קראו לך דרור
ואתה היית טהור
אי אפשר להאמין
וכך לקבל את הדין
קראו לך דרור
והחלוס ארוך ושחור
אבל היכן הדרור
כשאתה שם בכור?
קראו לך דרור
ואתה היית הבכור
אותך ניזכור תמיד
כשליבנו בוער כלפיז
קראו לך דרור
ואתה היית הגיבור
כשאת הפיצוץ שמעת
מייד פרקת, הסתערת, ושניה
לא פיספסת
ובחזה גופך הגנת
על חברך וחילך לנשק
ולשיירה.

קראו לך דרור
ואתה אחי הגדול
אחי שלי, חייל היית
חייל שלא ידע סחסור
אלא רק געגוע
וחייל שלי כך תישאר
תמיד קרבי ואף פעם לא
מוותר.

קראו לך דרור
ואותך תמיד אזכור
ועז לסוף דרכי תישאר איתי
ואוי לי כי אם אשכח אותך
שיחרב עלי עולמי.
דרורי, דרורי שלי

חופים הם לפעמים געגועים לנחל שאהב.
יש במקומות שלנו נחלי אכזב;
ראיתי פעם חוף
שעזבו הנחל ושכחו,
והוא נשאר עם לב שבור של אבנים וחול.
גם האדם יכול
שישאר נטוש ובלי כחות
כמו החוף.

אף הצדפים
כמו שחפים או כחופים,
גם הצדפים הם לפעמים געגועים
לבית שהיה,
ורק היים
שר שמה את שיריו.

כד בין צדפי לבו של האדם שרים לו נעוריו.

הזכרון שנישאר!

אני יושבת בחדרי ומעלה זכרונות,
מעלה זכרונות מאותם הלילות,
מאותם הלילות בהם ישבנו יחד,
מאותם הלילות בהם הרגשנו נחת,
כשהיינו יחד תמיד צחקת, תמיד חשבת,
ותמיד תמיד אמרת שאין דבר שיותר אהבת,
ולהיות מפקד בגולני שאפת,
ובסוף כשהשלמת את השאיפה הזאת,
השארת אותנו מאחור עם דמעות

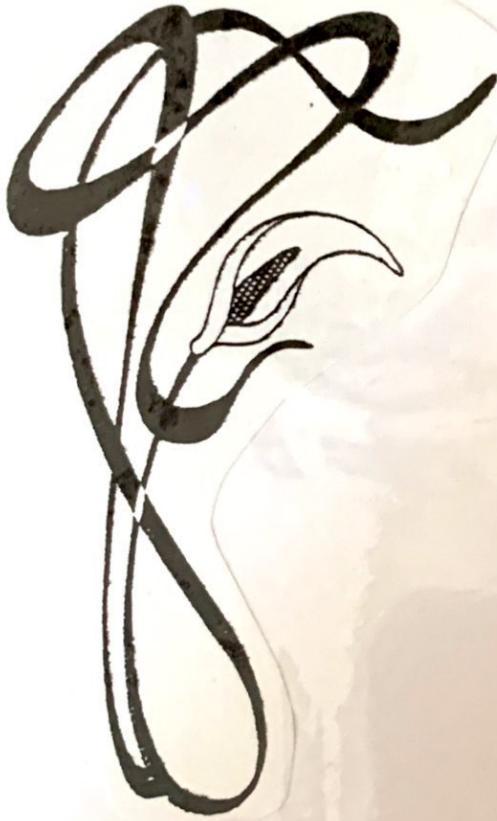
פתאום הכל עובר, חולף אל מול עיניי,
אותם הזכרונות, שהשארת בידיי,
זוכרת אותך תמיד, זוכרת אותך ברור,
שומעת את קולך, זועק לי מן הגבול,
לא הגבול שבארץ, ולא הגבול שבחו"ל,
כי אם מן השמיים, מן הגבול שבמרומים,
זועק לי ממרום וקורא לי בחזקה,
אומר תמשיכו לחיות, תמשיכו את המיצוה,
אין ברירה הוא מהדהד, וקורא לי להמשיך,
להמשיך בדרך, ולא לסטות שוב מהדרך,
הדרך בה דבק גם כשהיה קשה.

נזכרת שוב בדמותך, בשערך הקצוץ,
בעיניך החומות הבוהקות ללא סיבה,
בגופך המפותח,
ובעיקר זוכרת אני את מבטך המשונה,
המבט שתמיד נישא למקום בלתי ידוע.

הזכרון אשר השארתי,
ארור הוא ומשגע,
איך השארתי אנשים שלא ידעו צער ויגון,
ועשיו הכנסת אותם אל המיבחן האחרון,
אבל אחי שלי, חייל היית,
חייל שלא ידע מחסור אלא רק געגוע,
וחייל שלי כך תשאר,
תמיד קרבי, ואף פעם לא מוותר!!!

עד לסוף דרכי תישאר איתי,
ואי לי,

כי אם אשכח אותך,
שיחרב עלי עולמי,
דירי דירי שלי!

"אז הבנתי כי עלינו להמשיך
כי בערבי שישי נצא
ובערב תולין נשב
"בריזה" השוקטת
וכל צעדינו יפגינו
אפטיות והמשכיות

ורק הדממה והשתיקה
השוד והשבר-
השגיון בשניים-
יעידו
כמה איבדנו
ועד כמה חלק מאיתנו
מת גם הוא עמד.

